

Rubén Luzón (València, 1982) és llicenciat en Filologia Catalana i en Filologia Hispànica per la Universitat de València. La seva trajectòria literària va començar amb *Cames ajudeu-me* (2005), obra guanyadora del IV Certamen César Simón de Poesia. Posteriorment va publicar *Baladspirina* (2008), llibre guardonat amb el XLVI Premi de Poesia Ausiàs March de Gandia. Amb el seu tercer recull, *Ai* (2012), va obtenir el Premi Vicent Andrés Estellés de Poesia de Burjassot 2011 i el Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians 2013 en la modalitat de poesia. El seu quart llibre, *Sinó* (2015), és un aplec de cinquanta poemes per a la confecció del qual l'autor va poder disposar d'un ajut a la creació literària del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. *Alguna cosa* (2017) és el seu cinquè llibre de poemes, i ha estat guardonat amb el Premi Vicent Andrés Estellés de Poesia de 2016, dins els XLV Premis Octubre. Alguns poemes de Luzón han estat inclosos en un parell d'antologies: *Pedra foguera: Antologia de poesia jove dels Països Catalans* (2008) i *Tibar l'arc: Una mirada a la poesia valenciana actual* (2012). A finals de 2016 va ser publicada la seva traducció íntegra, de l'anglès al català, de *Les aventures d'Àlicia al País de les Meravelles*, de Lewis Carroll. Actualment treballa com a traductor i corrector autònom, i també exerceix d'editor i assessor lingüístic a Edicions del Buc.

Que estenga el meu velam, que no em deixi en dejú,
que si no sé abastar-li cap fesomia clara
és perquè l'avidesa em fa oblidar maneres,
traces, procediments, i per més que escorcolle

llibres i testaments, els meus ulls no suporten
l'excés de llum. Tot parla en la seua mudesa
amb saturació d'estigmes i destins.
Fins i tot dels forats ragen significats,

i el secret consisteix a saber-los admetre,
com els ocells que canten les fulguracions
que irrompen de bursada i de bursada fugen
o s'asclen perquè sí, improvisant el ritme

de la supervivència. Perquè les coses són
o, simplement, no són, i la resta és llegenda.

D'*Ai*

De la naturalesa de l'emplastre,
no de cap altra, són tots els presagis.
Posem per cas que, en un de tants naufragis,
desaparec sense deixar cap rastre;

que els meus companys m'esborren del cadastre;
que els fills que no he tingut mouen sufragis
en contra dels meus versos; que en fan plagis
els carnissers que avui tallen pollastre

Rubén Luzón

i demà, criminals. Santa matèria,
l'única garantia identitària!
Quan no la pots tocar, es transforma en dèria,
i quan pots, en neguit de gran amplària.

Preserveu-me el secret: en cada artèria
batega preceptiva la pregària.

D'Ai

Esponerosament carnal, aquest seguici
de terra castigada va obrint-se un rec enterc.
Anys d'hisenda i cultura ens sostenen l'esguard
allà on valdria més aixamfrantar-se, beure's
la tenebra a galet. Parcel·les d'imprevist
volen desparcel·lar-se. L'alambí s'alambina,
l'esperver s'espervera i el fusell s'afusella.
I així passen els dies, i no canvia res
perquè res no s'atura. Brises emmamellades
engresquen naixements en cada bri de cosa,
cames projecten llum i alenades de pebre
contra falses codines. Quina esplendor tan tova
i tan poc duradora! Quanta la lentitud
amb què avança la història! L'únic remei que ens queda
és insistir. Les aus en risc d'extinció
podrien ser-ne emblema. O les marjals que encara
no han estat asfaltades. Aquest seguici enorme
de terra calcigada, borratxa d'entelèquies,
desitjosa d'abismes com pells esbatanades,
que es pren el pols a miques i cataloga herois
per vincular-se més a l'enigma del temps,
somia la jornada de l'Alliberament.

D'Ai

No espere ja gran cosa d'aquest vici
de combinar paraules, tret del temps
absort que, en convocar-les, se m'escapa.
Se m'ha esgotat el món. Passat, futur,
són carcellers luxats. «No deu ser aquí,
no deu poder ser aquí.» I llavors, ¿on?
¿Per quins cinc sous? ¿Per quants eriçaments
dels genitals? ¿Per quins tragins mentals
o galeries místiques? Jo pregue
en buit, cada vegada que els pulmons
se m'encongeixen. I després —miracle!—

Rubén Luzón

es tornen a eixamplar, i etziben sí
tarats des del moment mateix que irrompen,
ignorats i ignorants, santa salmòdia
que se sent com a casa en la mancaça,
en la insignificança del gargot,
en l'anca vincladissa del detall,
la pols de tantes coses fetes pols,
o bé que n'han sorgit, o que hi fan cap,
pasterades de pols, grumolls espessos
de pols concentradíssima, el segell
del món en cada gir que pren la forma
o en cada forma que el gir es procura,
assimila i fa seua: moviment
i dansa, el desgavell de les partícules
que no troben la llum rescatadora,
deixebles persistents de transcendència.

D'Alguna cosa (Edicions Tres i Quatre, 2017)